

LEZÁRT ÉVSZAKOK

IDEGENVEZETŐ

1

lekéstünk a búcsú koncertről
csendben járunk mint harcosok
a csata előtti-utáni

-----békemezőben
mint a kertész ki virágjai
álmát őrzi-----

-----lábujjhegyen
sárguló képekkel kezünkben
az utolsó akkord után

2

itt volt a város!
itt az utca!
a sarkon volt a szülőháza!
a téren a szobra!
a többire nem emlékszem!?!

3

talán itt volt az utolsó koncert
talán itt állt az énekes
talán eddig tartott az út
talán innen új út indult
-----talán?!

ÖTÖDIK HALMAZÁLLAPOT

úgy élek ahogy a hit virraszt
szememben ott az *álruhám*-----
a telehold véres mosolyát-----
magamra öltöm nagy leszek-----
fű-fa keresi önmagát-----
fekete szeretőm a föld-----
lelkemet beszívja örli-----
-----morzsolgatja
arcomon *gyűlnek a városok*-----
szemem dörzsölöm harmatosra -----

időnként vagyis hébe-hóba-----
dalolva jön a postás-----
fűszállal írt levelet hozva:-----

Kelt: lefekvés előtt

KEDVES ÖNMAGAM
ESTI MINDNYÁJAN!
A SÖTÉTKAMRÁBAN LÁTCSŐVEL
FARKASSZEMET NÉZTEM A SÖ-
TÉTSÉGGEL OTTHONTALAN A KÉZ
A ZSEBBŐL
KIKACSINT
A ZSEBBŐL
KI---NÉZ

ÉRVERÉSEM ÁRVERÉSEM HALÁLO-
MAT IS TÚLÉLEM MEGVÉD MEG-
ŐRIZ A FEGYELEM LÉZER ARCU-
KAT FIGYELEM NE FÉLJ MÁR NEM
KERÜLÖK KÉZRE BÁR ÁTVILÁGÍT A
TÜKÖR LÉLEGZÉSE AHOGY ÉLEK
AHOGY FÉLEK SÖTÉTBEN ÜLÖK S
ÍGY BESZÉLEK:

— éldegélek ahogy a hit virraszt
fekete szeretőm a föld fű-fa
keresi önmagát fönt van a lent
és lent a fönt
hogy így történt nem rajtam múltott
életem ötödik halmazállapot

TÜKÖRBÖLCSŐBEN AMŐBA TÁNC

1

átvágják köldökzsinórját a szónak
tükörbőlcsőben amőbatáncra perdülsz
melyik térben élsz alszol fázol?
ameddig itt vagy nem lehetsz ott s
a semmiből egy ráncot arcodra másol
hangyaszorgalommal a láthatatlan írnok

vak vándorlás! hát hol vagy? na hol?
állámaid tükörfalakhoz érnek: hideg hideg
az éveket párhuzamos esők mossák
óperenciás tengerré és a láthatár túlsó
felére úsznak a janicsár szerelmek

2

elhalványulnak az évszakok az évek
de szépek valánk együtt egykoron
madame szenes fasírt a lélek
és arcunk borban oldódó korom

magadba nézel hány évad az élet?
altszakszofon sír benned szemedben fehér
pékruha maroknyi liszt az emlékezet
tükörbőlcsőben amőbák síró mosolya

MAGAMHOZ

valaha liliom seregek
néma harcosa voltál
a nyár vadcsapásain
virágháborút játszál
ma már béke van újra
de a pipacsok és a tavirózsa
még mindig nem barátaid
és vége a nyárnak
csavargók s szerelmek
volt-évszakának-----
-----

hajnal kabátban elsietsz
a pontosan kezdődő napszakokba
alkonyba görnyedve érkezel
mint juhok az akolba
a ma is már a tegnapé

némaságod senkiségedé
csak korall csenddé válni
csak írni írni írni
e sivatagi szélfúvásban
csak élni élni élni
a mindennapi elbukásban

álmodsz erdőt havat a télnek
tavaszt álmodsz a nyárnak tüzet
álmodsz őszt pörgő kereket
nyitott kaput utat végtelent

PÓKHÁLÓ ÉS ÜRES REFLEX

van gyíksurranás van tánc a fűben
van szem és szív és képzelet
torkunkban szó rág — gégerák

mint hamu alatt parazsak
és van hogy műméz tapad ránk
és persze vannak madarak
a szívre pókháló tapad
pók szalad a vérerekben
hangyák nyüzsögnek bőr alatt
hangyasavban önfeledten
a felvillanó fénytől megremegsz
(hány évszakot már elfeledtem)
útra kel néhány üres reflex
és pók szalad a vérerekben

ÁTUTAZÁS

(*prológus*)

és mindörökkön örökké

á---

----tutazom a lezárt évszakokon
csont-mező-hajnalokon vágok át
(megsimogatjuk egymás árnyékát)
egyszemélyes és egyirányú u-
tak felezővonal nélkül futnak
át a lezárt évszakokon telek vörös
haván havak örök pusztításán vénítő
hidegeken széttépett idegeken jég-
kristály arcokon fagyremények hó-
lángpírján tavasz vágyán szeretők
pünkösdi ágyán nyarak alattomos
melegében barna bőrű álmokon ősze
őszülő tájakon mert-----

-----mindörökkön örökké

á---

--- tutazom az eljövendő évszakokon
araszolok a kitalált jövő felé
zenélő esőben bukdácsolok a megál-
modott tájakon jól benne vagyok a
mindennapokban bámulva rohamosza-
gok menetelését a szelídülő halált
dédelgetem és nem mentegetőzöm
hogy csak átutazóban vagyok és sem-
mi más vagy hogy anyám rám szabta
ezt a ruhát ----- ez itt így szokás

-----

kelő-naptól hanyatló-napig
varjú-holdtól éhes-holdig
ez már hanyadik évszak?
már hanyadik lehetősége a
megálmodott megérkezésnek

(játék szárazföldön és vizeken)

búcsú az északi sarktól
fókafejedelem hazájából
csontig kitakarva távozom
és dülöngélő lábnyomom
egy biztos kéz besatírozza

az első állomás grönland
asszonyom egy volt holland
tulipános mosolyával
süllyedő hazájával

álomfehér alaszkában
kutyát fogok minden szánba
átrepülök a bermudákon
mi marad a retinámon?

láthatáron az antillák
sosem lesz hétvégi villánk
naponta új rongyokkal vállamon
emlékeinket vállalom

csikorgó ébredés után
túl a pokol szigeteken
túl a döglesztő trópuson
csak nevetek a volt bajokon

tűz-földön üdvözöl gyerekkorom
a horn-fokon is átutazom
falkland szigetek éjszakája
de messze van a himalája

várnak a déli-antillák
hívnak afrikai szavannák
a zöldben fürdő hebridák
szerelemsárga ázsiák

de újra csak a tél köszön
északról a déli sarkra szököm
átölel a forró antarktisz
hidegszülte álomba visz

(utazás versben)

asszonytestű éjszakán
lorca jön fekete lován
andalúz dalt hoz a szél
lorca elment lorca él

mert én mindörökkön örökké
versben is utazom
az egyetlen biztos menekülésben
megépítem a szó csónakát
újra olvasom villon franszoát
elbújok több ezer versbe
zöldszemű sokarcú szerelembe
találkozom elégett arcokkal
szeretők melegével

hold- és arcfogyatkozással
hit-apályal remény-dagállal
találkozom az egyszerűvel
a sosem lesszel a csörgő-
kígyó hívogató fémszemével
a kiárusított tudással millió
ránk leső júdással
szétrobbantott elmék fényével
egyes és többes számmal
találkozom a *halállal*

(epilógus)

átutazom a védtelen tájakon

-----
iszom a parancslevet
megbocsátok az ellenem
sosem vétkezőknek
most és mindörökkön örökké
          CIKL-ÁMEN

LÁGYPOFON

bár lábnyomodra cipő kéne
kékfürtökben integet a nyár
avarfüggöny mögött a tested
prémesruhákra reszketve vár
mindenhol utolér lágypofon
ne ásd a vermet megteszi más
úgy első barátsági fokon
és ellene nincs ellen-fogás
(na vigyázz! csak semmi áthallás)
rázd bele magad a gatyába
pontosan tudod minő dolog

olyan vagy mint e szonett: kába
s a kerék így is úgy is forog

teázunk s megyünk grúziába

ŐSZI EST

öltözöm beléd őszi est
sárga lesz hajam citromul
barátom saját hátára fest
házat lassan megcsigul
gesztenye sül egy kapualjban
szemünkben meggypiros parázs
reggelre én is megjövök
aludj el szépen kisbalázs

egy padon leizzadt mikulás
korán indult hát megpihen
mint tűzfalon a vakolás
hideg vagy őszi estruha
fogaim közt ott szép szavak
és a város egyre mostoha

TE ÉS ÉN

te vagy bennem az óra
az olvadó időt veled mérem
együtt ültünk a csend lovaira
a te véred is az én vérem

ha beszélek rólad szólok
olyankor azt hiszem te beszélsz
ha félsz én is félek
ha én remélek te is remélsz

sírni is ketten sírunk
én és te ki bennem vagy
állunk torz tükrök előtt
ki vagyok én és te ki vagy?

VÁRAKOZÓBAN

B-nek

születésed óta jössz
cipőd szakadt bőrig ázol
szemed lehunyod — sértenek
a vakító távolságok

a végtelenem része lettél
el már nem pusztítható
sem tűz sem nyár sem tél
maradsz a legtisztább tó

diófacsend vigyáz ránk
a lassan süllyedő tájban
felnyergelt lovainkra várunk
kegyetlen hóhullásban

TÓ TÜKRÉRŐL A SUGARAK

kilépnek belőled napjaim
a felfüggönyzött éjszakák
suttog a szív a vérerekben
s egy ismétlődő látomást
az emlékek közé feszítek:

két telehold mi felragyog
átvilágít a kékruhán
a grafithomályra felkasíroz
halványulván a délután

szemünkből szúr a távolság
mint tó tükréről a sugarak
megkövült legenda leszel
épülő váramba falazlak

nem hallok érzek semmi mást
csak vízesést csak zuhanást

ÖSSZHANGZÁSILAG

sistergő éjszakába olvad minden
körforgó hinta örült szédület
állítsd meg magadban a démont
kioltom magamban a fényeket

a magány bort permetez számba majd
pipára gyújt és könyvek közt kutat
az évek akár a szertehulló porhó
saját arcomba látok általad

a mai napig nem is tudtam hogy
némák vagyunk *összhangzásilag*

ALIGHOGY

bújnék de nincs rejtekhely bennem
vagyok mint akváriumi halak
folyton ver az eső s az isten
alighogy elgondoltalak

alighogy ismét egy tavasz
záportól hólyagos a hajnal
a rügyben halál nő ősz lesz
rettegve megszólítalak

alighogy szavak a számon
éjszakán halk dadogásom
kapaszkodnék semmi sem tart
magával visz semmi-álmom

állok a tükörben mögöttem
zöldfényű titkos néma zóna
megszökött zongorafutamok
mintha mozdulna mintha szólna

mintha látnálak mintha jönnél
tátogok mint akváriumi halak
ver az eső és ver az isten
alighogy ismét elgondoltalak

A SZÍV TÜZÉREI

„Jaj hol voltál, mondd, szép tekintetű?”

(Bob Dylan)

vonatra szállsz-----a
távolságok évszaknyi ködök
minden állomáson várlak
vivaldi évszakokba öltözöm
várlak mint telet a hóemberek
végül állomásfőnök leszek
és már menetrend szerint várlak
hanyatt dőlve az éjszakának

a felismerés játszik
bőröm alatt hahótázik

arcomon a hit borostái
lőnek a szív nehéztüzérei
halványulsz és dal leszel
és vers leszel alkonyi táj
eső után-----
rég nem látott messzi rokon
vadludak járnak át a szíven
lidércek a várromokon

a tengerész int és így beszél:
vihar előtt ne indulj útra
hiába támaszkodnál a kormányrúdra
szárazföld nincs és víz megtagad
a tegnap fölött a holnap alatt

aztán a tengerész
arcát feszíti a szélnek
sivatagban maradsz égő kaktuszének
menetrend szerint várlak
szolgája egy látomásnak
rám lő a szív-----
a szív lesben áll évszakok
kifosztott állomásainál
láthatár-----léthatár
mint vadludak vagy messzi rokon
és lidércek a várromokon

VALAHOL BENNEM...

valahol bennem ácsorogsz
a higanynehéz szürke lázban
a szíven csöndben átcsorogsz
az arcokon makulátlan máz van

a tükrökben a tér lakatlan
a smink alatt az idő telik
szememben a fordított katlan
mélyén halál leselkedik

a hajszálerekben leragadsz
már csak úgy vagy mint a többi
éber bennem a börtönőr
hiába próbálnál szökni

a sejt láthatatlan tágas ól
nem érkezel — nem távozol

EGY LEVÉL MÁSODIK RÉSZÉ G.-hez

„Csörömpölnek-most béke van.
Éjszaka, páncélos konvojok.
Képzelt vagy nem hitt valóság.
Holott most is rád gondolok.”
(Király László)

My Dear,
(így kezdődik a levél
ha éppen levelet ír
kedvesének a költő
janicsár szerelmek havában)

*elvakított az éjszakád
havaztak rám az évszakok
szívemben tartott razziát
egy kimondhatatlan állapot*

*Kedvesem,
egymagam vagyok két világ
ki elbújna s ki eltakar
puszta név vagyok semmi más
és nem lesz nyugtom egyhamar
és Kedvesem
ameddig a szem ellát---
-----csak
zöld szemű fekete macskák
s gondolatbeli báránykák
ostromolják a szívet*

(az éjszaka dolmányos varjú voltam
szavakat szórtam az emberek közé
ismeretlen vadászok jöttek
puskát emeltek arcuk elé)

*Kedvesem,
délután eljátszadoztam egy kirándulás gondolatával:
— tarka tömegű terek zaján át
sosem látott járművel indulnánk
magunkra öltenők a bohócruhát
nem is tudom nyár lenne-e vagy ősz
de talán télutó lenne olvadó
hóemberek hava én mokaszint
húznék lábamra s te puha őzbőr
csizmát de mindez mellékes
fontos a szavakon túli lényeg
belénk sűtve ez a mi utazásunk
visszapillantó tükör nélkül
kirekesztve a valós környezetet
talán csak párbeszéd is lehetne
valahol bent az éjszaka közepében
néznénk a grúz teában csillogó
cukorkristályok játékát
utaznánk-----*

*ARCPARÓKA, MOHASZOKNYÁD
ÉS GRÍZGALUSKA*

mohaszoknyád a széltől libben
az arcparóka már félre áll
grízgyár szüli a grízgaluskát
lomha ősz van de égbe száll

lomha ősz van mint grízgaluska
grízgyárban készül de égbe száll
az arcparóka lobog a széltől
mohaszoknyád oly ferdén áll

az arcparóka is grízgaluska
lomha grízgyárunk égbe száll
ősz van moccan a széltől
mohaszoknyád csak kalimpál

lomha ősz van a szél csak libben
mohaszoknyád az égbe száll
grízgyárban készül az arcparóka
a grízgaluska félúton leáll

mohaszoknyád mint grízgaluska
s a grízgyár térdig csődben áll
a szél lendülne ám lomha ősz van
az arcparóka égbe száll

a grízgyárban ősz van: lomha
a grízgaluska égbe száll
mohaszoknyád lesz arcparóka
lódul a szél és meg-megáll

és aztán elmégy önmagadba
kívül-belül is vérkaszárnya
rácspuha élet vagdalózás
repülhetne de vér a szárnya

HA MEGJÖSSZ

kedvesem ha megjössz a messzi keletről
kreolpírt hozzád szemeinknek
hozz amnesztiát a hallgatás börtönéből
bűntelen vagyunk elítéltek
újra ősz kárognak közénk a varjak
megért szerelmünket betakarítják
fázós kárókatónak csupaszok leszünk

csontig vetkőzöttek hideget nyűszítők
mire megjön a tél emlékeink jég-
csappá dermednek kedvesem s még
nem tudjuk ha arcunkról elolvad a hó
mi lesz az első kimondott szó
most még csak ősz van vársz és várok
most még virágért is sorba állok
szemeidben a tüzek táncot járnak
nyár illatú zsebkendőid
titokban vigyáznak de tél jön
pusztító dér s túl a tejfehér ködön
vakító fényével hóföld üdvözöl

---

kedvesem ha megjössz a messzi keletről
hozzád kreolpírt téli arcunkra
lopj közénk új szerelmet ha
kibirjuk a telet s ha megjössz kedvesem

HÍRMONDÓK LEHETÜNK

arcunkra üzenetet írt az idő
miközben rohantunk macskaköves
sötét utcáin az évszázadnak
nyomokat hagyva egymás lelkében

lázás napok ködfüstjében
voltunk fekete bárányai
megöregedett apáinknak jövőt
építeni nem akaró kistestvérek

tükörben látszanak a követők
látcsőben az elől haladók
mi változtatjuk helyünket
törvények szerint szabályosan
vigyázva jó hírnevünkre
bőrünkre és egyéb
félteni való dolgainkra

nagyra nő az árnyék udvaromban
én is láttam nemzedékem legjobbjait...
az évszakok nem hoznak újat
az évek ismétlik magukat
s mi csak visszük arcunkon
az idő egyre mélyülő üzenetét
hisz hírmondók lehetünk egyszer
egyszer amikor már szükség lesz
szavahihető hírmondókra

A CSEND FELEZŐIDEJE

kaktuszok játszanak velünk
néha a ködöt felhasítják
mint nagyapáink arcát
a múltó pillanat-----

a kövek sötétben szétpattannak
gyümölcsről álmodnak a fák
álmukat hűvös harmat takarja
mikor megnyílnak az éjszakák

újra lobban a játék arca
a csendnek nincs eleje vége
a csendnek nincs felezőideje
csak szigete van és perzselése

NÉMA HAVAZÁS

ismét rajtam a tél, a néma
havazás sápadt arcomra némán
rátapad. *Csak hitegesd magad,
mesékből szakíts éltető álmokat.
Mebújhatsz még a gyerekkor mögé,
volt-arcod arcodra húzhatod:
eltakar, ha már el nem kopott.
De bármit is teszel, végül ott
maradsz, meztelenül kitérve,
a véget nem érő néma havazásban.*

*Lombjaidról fagyott levelek hullanak,
szavakat keresel, horizontokat,
árnyék maradsz, tested csak eszköz,
gyenge vigasz, de verssé vetkőzz,
és ne hajolj ki ebből a tájból,
nagyapád csontujjain éveket számol.*
A rögökhöz simulva őrizzük egymást:
Földet a Hold, folyót a híd, kíséző
tűlevelek a tűkön heverő éveket.

Ismét rajtam a tél, kiutazom
a hanyatló és védtelen őszből.
Ez lesz a leghosszabb visszatérés.

Menekülés a hó elől — lehetőség.
Várakozás a havazásban, az elmúlás
választása, mind-mind végtelen
lehetőség. *De csak magaddal vagy osztható,
a haláltól meg nem fosztható.*